

»Si že kaj ujel, Tonče?« je venomer izpraševal in nestrpno iztezal vrat z dolgočasnega brega.

»Čakaj no, malo počakaj!« je odgovarjal Tonče in mencial z bosimi nogami po blatu ob rupi. »Ne gre tako brž. Ko enkrat ugledajo žabe natak-njenc muhe, potem bo že . . .«

In potrpežljivo je stopical po brozgi in stegal svojo palico preko vode. A ni bilo žabe, ki bi popadla nastavljeno muho.

»Jim ne dopade muha?« se je hudoval Tonče. »Trnek imam gotovo dober.«

»Poglej mojega!« je zaklical z brega Janezek. Urno je stekel k tovarišu, da mu pokaže svojega. Razkaže mu, kako spretno je ukrivljena njegova bucika. »Boljši je moj trnek kot tvoj.«

»Hm, čisto dober je moj!« je potrdil Tonče. Skrbipolno je dodal: »Ali kaj delajo neki žabe, da jih ni vun! Jaz vem, da so tukaj.«

»Seveda so,« je zagotavljal Janezek. »In še veliko jih je. Kolikokrat sem jih videl!«

V prevažnem pomenku sta hipoma pozabila oba na backe, na Lončarjevega očeta in na njegov hudi obraz s še hujšimi brki. Janezek je uredil svojo žabolovsko pripravo in začel tudi loviti. Nastavljala sta semintja — povsod brezuspešno. Nič in nič! Po daljšem času naporenega stopicanja je spet Tonček pretrgal pozorni molk.

»Ni jih, pa jih ni!« je dejal. »Tako ne bo šlo.« Svetla misel mu je zableščala v iznajdljivih možganih.

(Konec prihodnjic.)

Zabavni dogodki iz minulosti.

Po raznih virih nabral Gnjevoš.

1. Po domače.

Ludovik XV., francoski kralj, je že kot deček zelo pazil na razne dvorne ceremonije in običaje. Ko je prišel nekoč na dvor ruski car Peter Veliki, ga je enajstletni Ludovik sprejel, oblečen v uniformo. Na glavi je imel po običaju tedanjih dni lasuljo, na prsih pa je nosil vsepolno častnih redov.

Carju Petru se je zdelo vse skupaj smešno. In mesto, da bi se poklonil, je vzel dečka na roke in šel z njim v dvorno palačo.

2. Zamena.

Svojčas so imeli po dvorih povsod človeka, ki je bival tam samo za to, da je ljudi kratkočasil in zabaval s svojimi dovtipi in šalami. Rekli so mu dvorski norec. Neapeljski kralj Alfonz je imel norca, ki je vse budalosti, ki so se pripetile na dvoru, napisal na posebno tablico.

Nekoč je kralj želel videti tisto tablico. Dvorni norec mu jo prinese, in kralj ves osupnjen ugleda na njej svoje ime. Dal je namreč nekoč nekemu Afrikancu mnogo tisoč denarja, da mu nakupi v Afriki iskrih konj. In ta dogodek je zapisal norec med neumnosti.

»Kakšno nesmiselnost sem pa zagrešil s tem,« vpraša kralj skoro nekoliko nevoljen.

Norec pa odvrne mirno: »Edino to, da si zaupal tujcu iz Afrike, ki ga nič ne poznaš, tako vsoto denarja. Boš videl — tujec bo ostal s tvojim denarjem lepo doma!«

»Kaj pa,« je menil kralj dalje, »če vendarle prižene konje, ali pa prinese denar nazaj?«

»Potem bom pa izbrisal tvoje ime in njegovo napisal,« je odvrnil norec. Kralj pa se je zadovoljno nasmehnil njegovi hudomušnosti.

DEKLAMOVANKE.

1. Sosedov Janez in naš ded.

Sosedov Janez je študent,
učen in moder kakor šment.
In dedek naš — no, kaj bi rekel;
na paši le krompir je pekel,
in v šoli nikdar si glavé
ni belil — a vendar mnogo vé.

Pa Janez priskakljá do deda,
in ta uide mu beseda:
„Li veste, ded, da svet se suče?“
— „Trdé bi moral biti buče,
če tega stavec ne bi vedel!
Ko si doma še močnik jedel,
že vedel jaz sem te reči.
Le to se meni čudno zdi,
da v glavi se nam ne zvrtili,
in da mladina še zabave
po plesih išče vrtoglave . . .“

Počitnice so prišle spet,
spet z Janezom se snide ded.
(Ščipalnik Janez je imel —
čemu si ga je pač nadel,
nikomur ni še razodel.
Najbrž je hotel biti lep
in sčasoma posili slep.)

Jeziček dedu se razveže,
tako jo Janezu zareže:
„Ej, slabo, slabo, Janez moj!
Slepote varuj se in boj,
slepote dušne in telesne.
Besede govorim ti resne:
Vse, kar zapira jasni vid,
gotovo ti ne bode v prid.
Le tisti pravo pot pogodi,
ki daljo prej z očmi presodi . . .“

Maksimov.

